

V I Lenin

Brev till Centralkommitténs byrå i Ryssland.

Genève den 30/12 1903.

Vi har fått ert brev av den 10/12 (gamla stilen). Er tystnad beträffande kampfrågorna och er brist på punktlighet i korrespondensen förvånar och upprör oss. Så är det ju omöjligt att sköta arbetet! Ta en sekreterare till, ifall Medvjed¹ och Lanicha² inte är i stånd att skriva varje vecka. Tänk bara, att vi hittills inte hört någonting utförligt från Lan! På vårt brev av den 10/12 (nya stilen) har vi ännu (efter 20 dagars förlopp) inte fått något svar. Det måste till varje pris bli slut på detta missförhållande!

Vidare. Vi hävdar kategoriskt att vi fullständigt måste klargöra ställningen i kampen mot martovarna, komma till en överenskommelse och slå in på en fullt bestämd linje.

Varför har ni inte sänt hit Boris, så som Hans här önskade? Om Boris hade varit här, skulle han inte ha skrivit de löjliga breven om freden till oss. Varför har inte Hans uppfyllt sitt löfte att skriva ingående till gubben³ om Boris stämning? Om ni inte kan skicka Boris, så skicka Mitrofan⁴ eller Sver⁵ för att klara upp saken.

Jag upprepar åter och åter! Hans' största fel är att han förlitade sig på sitt senaste intryck. Nr 53 måste få honom att nyktra till. Martovarna har tagit centralorganet för att föra krig, och nu är kriget i gång över hela linjen: hets i *Iskra*, slagsmål vid de offentliga föredragen (för några dagar sedan höll Martov i Paris ett föredrag om sprängningen för 100 personer och slogs med Lebedjev) och den skamlösaste agitation mot Centralkommittén. Det skulle vara en oförlätlig kortsynthet att tro att detta ej kan komma att flyttas över till Ryssland. Här har saken gått så långt som till brytning av förbindelserna mellan centralorganet och Centralkommittén (centralorganets resolution av den 22/12 har avsänts till er), det har gått ända därhän att centralorganet tryckt *lögnen* (*Iskra*, nr 55) att det träffats ett *avtal* om att ej offentliggöra underhandlingarna.

Tänk dock slutligen över hela den politiska situationen, se större på saken, höj er över dagens småaktiga bekymmer om styvrarna och passen och gör klart för er utan att gömma huvudet i busken, vart ni går och *varför* ni drar ut på saken.

Hos oss i Centralkommittén finns, om jag inte misstar mig, två riktningar (eller kanske tre? Vilka?) Enligt min mening består de i följande: 1. att dra ut på saken genom att inte sammankalla kongressen och så vitt möjligt förtiga angreppet och de fräcka klyschorna rätt i synen samt stärka positionerna i Ryssland; 2. att släppa lös en flod av resolutioner mot centralorganet, sätta in alla krafter på att erövra de vacklande partikommittéerna och förbereda kongressen till om två, maximum tre månader. Och nu frågar jag, vari består ert bestående av positionerna? Endast i att ni förlorar tid, medan motståndaren samlar krafter här (och utlandet betyder synnerligen mycket!) och att ni uppskjuter avgörandet till dess ni lider nederlag. Nederlaget är oundvikligt och det tämligen snart – det skulle vara rent av barnsligt att ignorera det.

Vad lämnar ni då kvar åt oss efter nederlaget? Hos martovarna – friska och ökade krafter. Hos oss – splittrade led. Hos dem – ett befast centralorgan. Hos oss – ett sällskap av folk, som dåligt förmedlar detta centralorgan, som skäller ut dem. Detta är ju den säkra vägen till

¹ M. I. Uljanova – *Red.*

² S. P. Krsjisjanovskaja. – *Red.*

³ V. I. Lenin – *Red.*

⁴ F. V. Gusakova. – *Red.* M. M. Essen. – *Red.*

⁵ M. Essen. – *Red.*

nederlag, det är ju bara ett skamligt och dumt uppskjutande av det *oundvikliga* nederlaget. Ni bara sluter ögonen för detta och drar nytta av att kriget i utlandet långsamt flyttar över till er. Er taktik går ju bokstavligen ut på: efter oss (efter den nuvarande sammansättningen av Centralkommittén) syndafloden (syndaflod för majoriteten).

Jag tror att t.o.m. om nederlaget är oundvikligt, så måste man avgå utan vidare, ärligt och öppet, och det är möjligt endast på kongressen. Men nederlaget är alls inte oundvikligt, ty femmannakollegiet har *inte* sammansvetsats. Plechanov är inte med dem, han är *för fred*, och med en kongress kan man *övertumpra* både Plechanov och dem med deras påstådda menings-skiljaktigheter. Den enda allvarliga invändningen mot kongressen är att den oundvikligen kommer att sanktionera sprängningen. Och jag svarar: 1. t.o.m. detta är bättre än det nuvarande läget, ty då kan man avgå med ära och behöver inte dra ut på den skamliga ställningen att bli utspottad; 2. martovarna har försummat det lämpliga ögonblicket för en sprängning, och det är inte sannolikt att de skulle lämna den III kongressen, ty den nuvarande kampen och det fullständiga offentliggörandet upphäver möjligheten för en sprängning; 3. underhandla med dem kan man, ifall det är möjligt, allra bäst just på kongressen.

Överlägg förnuftigt om denna sak och meddela äntligen vad som är varje (ovillkorligen varje) centralkommittémedlems mening.

Häng inte efter mig med flygbladen: jag är ingen maskin, och under den nuvarande förskräckliga situationen kan jag inte arbeta.

Genève den 2/1 1904.

Postskriptum. Jag har just fått korrekturet till Axelrods artikel i nr 55 av *Iskra* (nr 55 utkommer om ett par dagar). Ännu mycket nedrigare än Martovs artikel ("Vår kongress") i nr 53. Här finner vi också "äregiriga fantasier", "inspirerade av traditionerna om Schweitzers diktatur". Här finner man återigen beskyllningen att det "allsmäktiga centrum" "efter sitt personliga (sic!) gottfinnande bestämmer" över "partimedlemmarna, vilka förvandlats (!) till små kuggar i ett maskineri". "Upprättandet av en oräknelig mångfald av allsköns ämbetsverk, departement, avdelningar, kanslier och verkstäder". "Revolutionärerna förvandlas (sannerligen, så står det!) till byråchefer, kontorister, fältväblar, underofficerare, menige, uppässare och hantverkare" (sic!). Centralkommittén skall (enligt majoritetens mening) "endast vara en kollektiv agent för denna makt (*Iskraredaktionens* makt), stå under dess stränga förmynderskap och vaksamma kontroll". Detta påstås vara en "organisatorisk utopi av teokratisk karaktär" (sic!). "Den byråkratiska centralismens triumf inom partiorganisationen – det är resultatet ... " (sannerligen, så står det!). Med anledning av denna artikel vänder jag mig åter och åter till alla medlemmar av Centralkommittén: kan man verkligen förbigå detta utan protest och kamp? Känner ni då inte att om ni stillatigande tolererar detta, så förvandlas ni till varken mer eller mindre än utspridare av skvaller (om Schweitzer och hans schackpjäser) och till kolportörer av förtal (om byråkrater, d.v.s. om er själva och om hela majoriteten)? Och under en dylik "ideologisk ledning" anser ni det vara möjligt att utföra "positivt arbete"? Eller vet ni något annat medel för ärlig kamp än kongressen?

(Martovarna behärskar tydligen Kiev, Charkov, gruvdistriktet, Rostov och Krim. Detta är 10 röster + Förbundets + centralorganets redaktion + 2 i partirådet 16 röster av 49. Om alla krafter genast inriktas på Nikolajev, Sibirien och Kaukasien, så är det *fullständigt* möjligt att begränsa dem till en tredjedel.)